Поезија пишувам веќе одамна; и денес колку и порано, бавно по непрекинато. Песната ја носам долго во себе, живеам со неа, па ја поведувам или ја запишувам подоцна... Искуството ме научило секоја песна да е еден нов мал свет за себе и доколку не успева тоа да биде никакво повторување и поетско мајсторство не може да ја замени. Во тоа е смислата и една од тајните на поетското творештво.

Вториот дел од вашето прашање укажува на една голема и стара тема: светот и поезијата. Верувам дека не доаѓаат од мене со заради некој дефинитивен и ~~[illegible]~~ исцрпен одговор. Впрочем, мислам дека и нема таков одговор не може ни да се даде. Она што била вчера, поезијата тоа не е веќе денес, а каква ќе биде утре — тоа може само да се претпоставува и наслутува.

Светот денес неминовно настојува да се најде себеси. Што може да стори поезијата за тој свет растргнат меѓу напорени пережени елементи, сомневања, страв, немири? Да повикува, да предупредува, да шири, да охрабрува? Да му помага на човекот да го пронајде себе си?

Светот се бара себеси, а вредноста на поезијата е мерка со што колку тоа творењето го осознава тоа барање.

Доколку ова се од вашето прашање го поврзуваме и со иднината поезија и трагичноста што таа ја носи, мислам да во неколку една основна нејзина смисла, се разбира толку колку што јас ја чувствувам, се состои во идејата дека од сите [illegible] таа е најјасна и најблиска е патот до човека. Кога ова го велам, не сакам да речам дека тој пат е незаборавен и недостижен, колку и да ни се чини дека е таков. Напротив, верувам дека е тој достапен ~~[illegible]~~ поприродна- мив доколку ни се чини дека е оддалечен ~~[illegible]~~ од реалните човекови можности.